

нове на дѣда Ивана, оженени и отдѣлени отъ него, скочиха срещу циганина и срещу снаха си. Щѣло село бѣше на кракъ и стражаритѣ съ голѣма мжка можаха да запазятъ Славенка и Биляла да не ги разкъсатъ.

— Дайте ги на насъ! — викаха, — ний ще ги сждимъ!

— Пуснете ме, пуснете ме да ида при него! — ревѣше единъ.

— Не я е срамъ!... Съ единъ циганинъ!...

— Деца има... Какъ не ѝ дожалѣ за децата...

— Да я гледашъ, шепа чиякъ, а пъкъ. Ама очитѣ ѝ, очитѣ ѝ вижъ какъ играятъ...

Понѣкога тълпата селяни стояха на страна, понѣкога всички се втурваха напредъ, блѣскаха се, викаха, виждаха се сопи, юмруци. И пакъ избѣгваха всички назадъ предъ дулата на пушкитѣ. Премазанъ, съ разкървавено лице и гологлавъ, Билялъ се притискаше ту о единия ту о другия стражаръ и очитѣ му, разширени отъ смъртенъ страхъ, съ увеличено бѣло въ тѣхъ, не се откъсваха отъ разяренитѣ селяни. Славенка бѣше по-спокойна. Тя каточе никого не виждаше и никого не познаваше.

Затвориха Биляла нѣкъде настрана, въ отдѣлна стая на общината, а Славенка я въведоха при кмета. Нахлуха тукъ и селянитѣ, колкото можаха да влѣзатъ и колкото се побраха въ стаята. Измжчена, пребледнѣла, Славен-